

USA Today
BESTSELLER

*Tizenegy
botrány*

*egy herceg
meghódításához*

*fine
selection*

SARAH MACLEAN

SARAH MACLEAN

Tizenegy botrány
egy herceg meghódításához

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2016

Carrie-nek.

Köszönöm, hogy visszavittél a bázisra.

*Un momento con una donna
capricciosa vale undici anni di vita noiosa.*

Egy tüzes hölgyel töltött egyetlen pillanat többet ér
tizenegy unalmas évnél.

– OLASZ KÖZMONDÁS –

1. fejezet

*A fák nagyon hasznosak. Ők fedik el a botrányos dolgokat.
Egy finom hölgy az est beköszöntével már nem kódorog sehol.*

– ILLEMTAN ÚRI HÖLGYEKNEK –

*Hallottuk, hogy nemcsak a levelek hullanak
a földre a kertekben...*

– NAPI BULVÁR, 1823. OKTÓBER –

*S*gy visszatekintve Juliana Fiori kisasszonynak négy dolog is eszébe jutott, amit másképp kellett volna csinálnia.

Egyrészt nem kellett volna engednie a késztetésnek, hogy ott-hagyja a sógornője bálját, és kimenjen a Ralston-ház kevésbé éme-lyítő és jobb illatú, ám gyéren kivilágított parkjába.

Másrészt minden bizonnyal meg kellett volna állnia, és elgondol-kodnia, amikor ugyanez a késztetés csak egyre beljebb űzte őt a bátyja birtokának határát jelző sötét ösvényeken. Harmadrészt pe-dig szinte biztos volt abban, hogy abban a minutumban vissza kel-lett volna mennie a házba, amikor belebotlott a meglehetősen pityó-kás Grabeham lordba, aki alig állt a lábán, és valami úriemberhez

teljességgel méltatlan dologról hablatyolt. De az legalábbis száz százalék, hogy nem lett volna szabad megütnie őt.

Az nem számít, hogy a férfi megfogta, magához húzta, forró, whiskys leheletével rálihegett, és hideg, nedves ajkát esetlenül az arcára cuppantotta, azt feltételezve, hogy ő legalább annyira élvezi ezt, *mint az anyja tenné.*

Egy hölgy nem verekszik. *Legalábbis az angol hölgyek nem.*

Csak nézte, ahogy ez a nem is annyira úriember felüvölt a fájdalomtól, kiránt egy zsebkendőt a zsebéből, az orrához nyomja, és a hófehér vásznon egy skarlátvörös folt árad szét. Juliana megdermedt, szórakozottan rázogatta fájó kezét, és elfogta a rémület. Minden ki fog derülni, hatalmas botrány lesz belőle.

Senkit sem érdekel majd, hogy a fickó megérdemelte.

Mégis mit tehetett volna? Hagyja, hogy tapogassa, és tétlenül várjon, mikor tör elő a fák közül egy megmentő lovag? Ilyentájt a parkban sokkal ritkábban bukkannak fel lovagok, inkább csak az olyanok mászkálnak itt, mint ez...

Másrészt éppen most bizonyította be, hogy a pletykák igazak. Juliana soha nem lesz olyan, mint ők.

Felnézett a fák sötét lombkoronájára. A feje felett zörgő falevelek pillanatokkal ezelőtt még némi felüdülést ígértek a bál kellemetlenségei alól. Ám a falevelek most már mintha gúnyolódtak volna vele, mintha a londoni báltermekben róla elszuttogott pletykákat visszhangozták volna.

– Megütöttél?! – üvöltött fel magából kikelve a behemót férfi, ráadásul orrhanganon.

Juliana reszkető kézzel kisimított az arcából egy meglazult fűrtöt.

– Ha még egyszer a közelembe merészkedsz, akkor kapsz még egyet.

Támadója nem vette le róla a tekintetét, csak a vérző orrát törölgette. A haragot nem volt nehéz felismerni a tekintetében. Juliana ismerte ezt a dühöt, tudta, mit jelent, ezért lélekben felkészült arra, mi fog következni. *Mégis fájt.*

– Keservesen meg fogod bánni! – Közelebb óvakodott egy lépéssel. – Mindenki el fogom hitetni, hogy te csaltál ide, mint egy rosszlány. Mert az is vagy.

Julianának fájdalom hasított a halántékába. Egy lépést hátrébb lépve a fejét rázta.

– Nem, tévedsz – mondta, és összerezsent, hogy még mindig mennyire kihallatszik az olasz akcentusa, annak ellenére, milyen keményen küzdött ellene. – Senki nem fog hinni neked.

Még saját maga számára is üresen kongtak a szavai.

Hát persze hogy neki hisznek majd!

A férfi mintha olvasott volna a gondolataiban, bosszúsan elröhögte magát.

– Csak nem képzeld, hogy bárki is hisz majd neked, egy kétes származású lánykának, akit csak azért tűr meg itt mindenki, mert a bátyád egy márki? Tán azt képzeld, hogy ő hisz majd neked? Azok után, amilyen az anyátok volt? Nem esik messze az alma a fájától...

Amilyen az anyátok volt... Ezt az övön aluli ütést, akárhogy is próbálta, soha nem tudta elkerülni.

– Neked se hisz majd senki! – vetette oda Juliana újra, miközben kihúzta magát, még az állát is felszegte. Arra törekedett, hogy a hangja határozottan csengjen. – Mert senkinek sem tudod majd bebeszélni, hogy én bármit is akarnék tőled, *porco*.

A lordnak néhány másodpercre szüksége volt ahhoz, hogy lefordítsa magának az olasz szót, és megértse a sértést, vagyis hogy az imént *disznónak* nevezték. Grabeham ekkor húsos kezével felé nyúlt, az ujjai olyanok voltak, mint a virsli.

Alacsonyabb volt a lánynál, amit nyers erővel kompenzált. Megfogta a csuklóját, és erősen megszorította. Juliana tudta, hogy megfog kékülni, de próbált kiszabadulni, a bőre csak úgy égett a szorítástól. Felszisszent a fájdalomtól, majd ösztönösen cselekedett, hála annak, hogy a veronai folyóparton megtanult a fiúktól verekedni.

Rúgott egyet a térdével, és magabiztosan célt ért.

Egy üvöltés, és Grabeham szorítása enyhült. Juliana pedig nem tehetett mást, mint sarkon fordulva rohanni kezdett: megemelte csillogó zöld ruháját, és átrohant a parkon, miközben kerülni próbálta a Ralston-ház hatalmas bálterméből kiáramló fényt. Tudta, hogy ha meglátnák a sötétből előrohanni, az épp akkora baj lenne, mint ha elkapná őt az ijesztő sebességgel csörtető Grabeham. Juliana már hallotta is a dübörgését, amint éppen hangosan fújtatva egy szúrós sövényen verekedte át magát.

Juliana még jobban megszorozta lépteit, és egy kis oldalkapun kijutott egy sikátorba, ahol hosszú sorban álltak a bál vendégeire váró hintók. Ám ekkor valami hegyesre lépett, megbotlott és a macskakövekre esett. Feltápászkodvaátkozta magát azért, hogy levette a kesztyűt, amit a bálteremben viselt, hiába volt ízléstelen és lehetetlenül vékony, pár csepp véret megmentette volna. Amikor becsapódott a vaskapu mögöttes, Juliana egy másodperc töredékéig mozdulatlanul fűlelt, vajon ez a zaj magára vonja-e valakinek a figyelmét. Körbepillantva észrevette a sikátor túlsó végében elmélyülten kockázó kocsisokat, akik vagy nem látták őt, vagy nem törődtek vele. Visszanézve meglátta a kapuhoz közeledő dagadt Grabehamet. Olyan volt, mint

a vörös posztó után loholó bika. Juliana tudta, hogy a hintók jelentik számára az egyetlen reményt.

Halkan csitítgatott két hatalmas fekete lovat olaszul, miközben elsurrant mellettük, és gyorsan előre felé osont a hintósoron. Ekkor a kapu nyikordulva kinyílt, aztán visszavágódott, Juliana pedig csak dermedten próbált fülelni a zsákmányát becserkésző ragadozó hangjára, de kalapáló szívdobbanásain kívül mást nem tudott kivenni. Csendesen kinyitotta az egyik tágas hintó ajtaját, majd egyből, a fellépést segítő padka nélkül felkapaszkodott a járműbe. Hallotta, hogy a ruhája elszakad, mert beleakadt valamibe, de gyorsan túllendült a csalódottságán, fogta és berángatta a szoknyáját is a hintóba, aztán az ajtó után nyúlt, és olyan nesztelenül, ahogy csak tudta, behúzta maga után.

Fűzfazöld szaténruháját a bátyjától kapta ajándékba, aki megértette, hogy utálja az előkelő társaságban szokásos seszínű, szemérmeskedő maskarákat, amiket a hajadon hölgyek viseltek. És ő most tönkretette.

Mozdulatlanul ült a padlón, térdét a mellkasához húzta, próbált teljesen beleolvadni a sötétbe. A lélegzetét is visszafojtva, feszülten figyelt, hátha a tompa csendben meghall valamit. Legszívesebben felpattant volna, de visszafogta magát, félt, hogy felhívja a figyelmet a rejtekhelyére.

– *Tego, tegis, tegit* – suttogta magában alig hallhatóan, a latin nyelv megnyugtató ritmusa segített az összpontosításban. – *Tegimus, tegitis, tegunt.*¹

Egy elsuhanó árnyék eltakarta még azt a kevéske fényt is, ami foltokban a gazdagon kárpitozott hintó falára vetült. Juliana ledermedt,

¹ *Tego...*: elbújok (latin, ragozva)

aztán próbált minél jobban behúzódni a hintó sarkába, és olyan kicsire összehúzni magát, amennyire csak képes, ami – tekintve szokatlan magasságát – kihívásnak bizonyult. Kétségbeesetten várt, és amikor az alig pislákoló fény visszatért, nagyot nyelt, szorosan behunyta a szemét, és lassan, nagyot sóhajtott.

– Elbújok, elbújsz, elbújik... – suttozta magában, ezúttal már angolul.

Lélegzet-visszafojtva hallgatta, ahogy férfikiáltások törték meg a csendet. Magában azért fohászzkodott, hogy továbbmenjenek, és ne fedezzék fel a rejtkehelyét, és csak most az egyszer hagyják őt békén. Amikor a jármű a bakra felkapaszkodó kocsis súlyától megbillent, már tudta, hogy imái nem nyertek meghallgatást.

Akkor ennyit az elbújok, elbújsz, elbújikról..., gondolta, aztán anyanyelvén káromkodott egy ízesebbet, mint ahogy angolul szólt volna, és számba vette a lehetőségeit. Grabeham valahol kint van. Ő viszont annak ellenére, hogy csak egy olasz kereskedő lánya, és csak néhány hónapja él Londonban, tudta, hogy egy olyan hintóban, ami a jó ég tudja, kié, nem jelenhet meg a Ralston-ház főbejáratánál anélkül, hogy ne kerekedjen ki belőle egy hatalmas botrány.

Meghozta a döntést, a kilincsert nyúlt, hogy kiugorjon a kocsiból a macskaköves utcára, és elbújjon a sötétben.

De ekkor a kocsi megmoccan, és már nem volt hova menekülni.

Hirtelen az is eszébe jutott, hogy mégis kinyitja az ajtót és kiugrik, de ennyire még ő sem volt felelőtlen – esze ágában sem volt meghalni, csak annyit kívánt, hogy nyíljon meg a föld, és nyelje el őt a hintóval együtt. Annyira nagy kérdés lett volna?

Körbenézve rájött, hogy az a legcélravezetőbb, ha továbbra is a padlón kuporogva várja meg, míg a hintó megáll. Mihelyt ez

bekövetkezik, ő a háztól távolabb eső ajtón kiugrik, és reméli, hogy senki nem veszi őt észre, hiszen legalább *egy dologban* azért igazán szerencséje lehetne ezen az estén. Biztosan adódik pár másodperce arra, hogy elrejtőzzön, míg a bálról távozó arisztokraták leérnek a ház lépcsőjén.

A hintó megállt, mire nagy levegőt vett, felállt, majd a kilincserért nyúlva... készen állt az ugrásra.

Ám ekkor az ajtó a másik oldalon hirtelen kivágódott, és Juliana egy magas, széles vállú férfival nézett farkasszemet.

Ó, ez nem lehet igaz!

A Ralston-házból áramló fény az illetőt hátulról érte, az arca ezért árnyékban maradt, de így sem lehetett őt senkivel összetéveszteni. A meleg, sárga fény sűrű, aranyszőke fürtjeire esett, amitől egy bukkott angyalra emlékeztetett, akit kiűztek a paradicsomból, ám ő nem akarta visszaadni a glóriáját.

Széles válla leheletnyit megfeszült. Ebből aztán Juliana egyből tudta, hogy lebukott, és azzal is tisztában volt, hogy hálásnak kellene lennie a diszkréciójáért, amikor az illető csak résnyire nyitotta az ajtót, hogy más ne vegye észre őt. Amikor azonban a férfi könnyedén, az inas segítségével nélkül fellépett a hintóba, a hála nagyon megszűnt attól, amit érzett.

Ennél még az is jobb lett volna, ha Grabehammel maradok, villant át Juliana agyán pánikszzerűen, mivel ebben a pillanatban bárki másval szívesebben lett volna kettesben, mint az elviselhetetlen és érzéketlen Leighton herceggel.

A világmindenség összeesküdött ellene.

Az ajtó becsukódott a férfi mögött, halkán kattant egyet, majd kettesben maradtak.

A kétségbeesés Julianát cselekvésre ösztökélte, és a másik ajtó felé kúszott, hogy onnan oldjon kereket. Az ujjával már sikerült is megérintenie a kilincset, amikor megszólalt a herceg:

– Én a maga helyében nem tenném.

Hűvös, nyugodt szavai élesen hasítottak a sötétbe. *Pedig volt idő, amikor Leighton egyáltalán nem viselkedett vele ilyen tartózkodóan.* Még mielőtt Juliana elhatározta, hogy soha többet nem szól hozzá.

Vett egy nagy levegőt, és elhatározta, hogy nem engedi át neki az irányítást.

– Hálás vagyok, kegyelmes uram, a tanácsért, de ha megengedi, akkor nem fogadnám meg.

Lenyomta a kilincset, mire éles fájdalom hasított a kezébe, de nem törődve vele ránehezedett, mire a herceg villámgyorsan odahajolt, és láthatólag különösebb erőfeszítés nélkül visszatartotta az ajtót.

– Nem tanács volt.

Határozottan kétszer megütötte az utastér tetejét, mire a jármű azonnal megindult, mintha az akaratával képes lenne azt irányítani, Juliana pedig elátkozott magában minden jól képzett kocsist. Ahogy leült, a lábai teljesen belegabalyodtak a szoknyájába, és a szatén csak tovább szakadt.

A szakadás hangjára összerezzen, és ábrándozva simított végig piszkos tenyerével a drága halványzöld anyagon.

– Tönkrement a ruhám... – motyogta, miközben élvezte, hogy a herceg akár azt is hiheti, hogy ómiatta. Nem fogja az orrára kötni, hogy a ruhája jóval azelőtt tönkrement, mielőtt a kocsiba hupant volna.

– Nos, ha akarja, felsorolok önnek egy sor módot arra, miként kerülhetett volna el egy ilyen tragédiát ma este... – A férfi hangjából szemernyi megbánás sem érződött.

– Tudja, nem volt más választásom – szólta Juliana halkán, de azonnal meg is utálta magát amiatt, hogy ezt hangosan kimondta. *Főleg, hogy előtte.*

A herceg erre felkapta a fejét. Egy utcai lámpaoszlopról éppen bevilágított egy ezüstös fénysugár a kocsi ablakán, és megvilágította az arcvonásait. Juliana próbálta figyelmen kívül hagyni, hogy minden porcikája – többek között hosszú és egyenes, nemesi vonalú orra, tökéletes formájú, szögletes álla – kiváló neveltetéséről, arisztokrata származásáról tanúskodik. Magasan fekvő arccsontja miatt akár nőiesnek is tűnhetett volna, de őt még ez is férfiasabbá tette.

Juliana felháborodottan fújtatott egyet. Igazán nevetséges ez az angyali arc! *Bár életében nem látott még ilyen jóképű férfit.*

– Valóban – szólta a férfi kissé elnyújtva a szót – el tudom képzelni, hogy nem lehet egyszerű megfelelni az önről terjedő híreszteléseknek.

A glória eltűnt, és a bántó szavak visszhangoztak a kocsiban. *Juliana életében nem látott még ekkora barmot.*

Hálás volt a hintó sötét sarkának, hogy a herceg nem láthatta, hogy a célozgatása fájón érintette, pedig már hozzá volt szokva a sértegetésekhez és az ostoba találgatásokhoz. Sok bántás érte amiatt, hogy egy olasz kereskedő és egy bukott angol márkiné lánya volt, ráadásul az anyja nemcsak a férjét és a fiait hagyta faképnél, hanem a londoni felsőbb köröket is. Igaz, Juliana szemében ez utóbbi volt az anyja egyetlen olyan lépése, ami némi csodálatot váltott ki belőle, mert benne is csak úgy buzgott a vágy, hogy az összes arisztokratának a képébe vágja, hová is kívánja arisztokrata modorukat és szabályait. Többek között Leighton hercegnek is, mind közül a legrosszabbnak.

Bár ő eleinte nem volt ilyen.

Elhessegette a gondolatot.

– Ha megtenné, hogy megállítja a kocsit. Ki szeretnék szállni.
– Nem úgy alakultak a dolgok, ahogy tervezte?
– Ahogy... terveztem? – nyögte ki.
– Hagyjuk ezt, Miss Fiori! Maga tényleg azt hiszi, hogy nem tudom, mire ment ki a kiseded játéka? Ugye azt remélte, hogy valaki felfedezi az én üres hintómban, ami akár egy titkos légyott tökéletes helyszíne is lehetne, a bátyja rezidenciája előtt, az elmúlt hetek egyik legnépesebb rendezvényén?

Juliana szemei tágra nyíltak a csodálkozástól.

– Maga azt hiszi, hogy én...

– Nem, nem hiszem, hanem *tudom*, hogy meg akar fogni magának. És a tervét, amiről feltételezésem szerint a testvérének nincs tudomása, akár siker is koronázhatta volna, ha egy butább és alacsonyabb rangú embert szúr ki magának. De biztosíthatom önt arról, hogy nálam az ilyesmi nem válik be. Ami a hírnevünket illeti, az enyém minden kétséget kizáróan nyerne a magáéval szemben. Valójában teljes lelki nyugalommal hagytam volna magát botrányba keveredni a Ralston-ház előtt, ha szerencsétlenségemre nem lennék momentán lekötelezve a bátyjának. Megérdemelte volna ezért a buta komédiáért.

A hangja nyugodt és határozott volt, mintha már számtalan alkalommal vett volna részt hasonló beszélgetésben, mintha Juliana csak egy apró bosszúság lenne, egy légy a langyos és ízetlen homárlevesében, vagy mi az a lötty, amit ezek az arisztokrata brit sznobok oly élvezettel eszegetnek.

Micsoda egy fennhőjázó barom..., gondolta magában Juliana dühében a fogát csikorgatva.

– Ha tudtam volna, hogy ez a *maga* hintója, úgy kerültem volna el, akár a pestist.

– Ilyenformán meglepő, hogy nem vette észre a nagyhercegi címert az ajtón!

Te jó ég, micsoda egy elviselhetetlen alak ez a herceg!

– Valóban meglepő, mert ez a felfestett címer tényleg óriási, pont akkora, mint amekkorának ön hiszi magát! Biztosíthatom arról, *kegyelmes uram* – úgy köpte ki a megtisztelő megszólítást, mint valami trágárságot –, ha férjre vadásznék, akkor nem olyat keresnék, aki a magas rangja miatt csak úgy pöffeszkedik a hamis önbecsüléstől! – Érezte, hogy remeg a hangja, de már képtelen lett volna visszafogni magát. – Maga annyira odavan a rangjától, hogy csoda, hogy még nem hímeztette be a herceg szót ezüst cérnával az összes kabátjába. A viselkedése alapján azt hihetné az ember, hogy kiérdemelte a tiszteletet, amit ezek az angol bolondok az ön irányában tanúsítanak, miközben csak merő véletlenségből jó időben, jó helyre született, egy olyan apától, aki gyanítom, ugyanúgy tette a dolgát, ahogy a többi férfi, anélkül, hogy *különösebben eszes* lett volna.

Elhallgatott, a szíve hangosan, szinte a fülében kalapált, a szavak pedig mintha megálltak volna köztük a levegőben, és súlyosan visszhangoztak a sötétben. *Senza finezza*. Ekkor rájött, hogy a monológia közben egy ponton olaszra váltott. Csak remélni tudta, hogy a férfi nem értette.

A csend hosszúra nyúlt, mint valami hatalmas, tátongó űr, már-már azt hitte, hogy beleőrül. A hintó ekkor megállt.

Néhány végtelenül hosszúnak tűnő pillanatig a herceg csak ült tovább, mint egy kőszobor. Julianában már az is felmerült, hogy az egész éjszakát itt töltik a hintóban, de aztán a férfi kitárta az ajtót.

Juliana összerezsent, amikor halkán megszólalt, sokkal közelebbinek tűnt a hangja, mint ahogy várta.

– Szálljon ki! – utasította kifogástalan olaszszággal.

Juliana nyelt egyet. Esze ágában sem volt bocsánatot kérni, főként azok után a szörnyűségek után, amiket a férfi a fejéhez vágott. Ha ki akarja penderíteni a hintóból, akkor csak rajta. Majd gyalog szépen hazasétál. Büszkén, emelt fővel. *Talán valaki majd az utat is megmutatja.*

Gyorsan kikászálódott a hintóból, és azt várta, hogy az ajtó bevágódik mögötte. De a férfi is kiszállt, és rá se hederítve elindult felé a háza lépcsőjén. Az ajtó már azelőtt kinyílt, hogy felért volna a legfelső lépcsőre. *Mintha azt is a puszta akaratával tudná irányítani.* Juliana nézte, ahogy belép a kivilágított hallba, ahol egy nagy barna kutya vidáman üdvözlí.

És még azt mondják, a kutyák megérzik, ki a jó ember, gondolta mosolyogva, mire a herceg hirtelen megfordult, mintha meghalotta volna a gondolatát. Aranyló fűrtjei most is angyali glóriaként csillogtak.

– Döntse már el, mit akar, Miss Fiori: bejön, vagy kint marad. Felettébb próbára teszi a türelmemet.

Felelni akart, de a herceg már el is tűnt. Juliana pedig a legkisebb ellenállás útját választotta, vagyis azt, aminél a legkisebb volt az esélye annak, hogy élete egy sötét éjszaka London egyik mellékutcájában ér véget. Követte tehát a férfit. Az ajtó becsukódott mögötte, az inas pedig a ház ura után ment. Juliana megállt a ragyogóan kivilágított, márványborítású hallban, szemügyre vette az aranyozott tükröket a falakon, amelyek miatt az amúgy is tágas csarnok még hatalmasabbnak tűnt. Egy fél tucat ajtó vezetett különböző irányokba, egy hosszú, sötét folyosó pedig a ház mélyébe.

A kutya a ház emeletére vezető széles lépcsőnél ült. Julianában a mozdulatlanul figyelő kutyával farkasszemet nézve hirtelen tudatosult a zavarba ejtő tény, hogy egy férfi házában van.

Kísérő nélkül.

Már ha a kutyát nem vesszük annak.

Nem beszélve arról, hogy az állat nem tett tanúbizonyságot jó emberismeretről.

Callie nem helyeselné a dolgot. A sógornője külön figyelmeztette arra, hogy kerülje az ehhez hasonló helyzeteket. Attól félt, hogy a férfiak kihasználnák egy fiatal olasz lány tapasztalatlanságát, aki rosszul igazodik el a brit társasági élet szabályaiban.

– Futárral értesítést küldtem Ralstonnak, hogy jöjjön önért. Várakozzon a...

Juliana felnézett, mert a férfi hirtelen elhallgatott, neki pedig úgy tűnt, mintha valami borússá tette volna a tekintetét, mintha... aggódná.

– Hol várjak? – kérdezte, és nem értette, hogy a herceg miért közeledik felé olyan riasztó sebességgel.

– Uram, Teremtőm! Mi történt magával?

– Magát megtámadták!

Juliana már a herceg dolgozószobájában, egy hatalmas méretű bőrfotelben ülve nézte, hogy Leighton kétujjnyi skót whiskyt tölt egy kristálypohárba, odahozza neki, és feléje nyújtja. De ő a fejét rázta.

– Köszönöm, nem kérek.

– Igya meg! Meglátja, megnyugszik tőle.

Juliana felnézett rá, és határozottan állta a pillantását.

– Engem nem kell megnyugtatnia, kegyelmes uram.

Leighton hunyorgott, Juliana pedig csak nézte ezt az angol nemest, ezt a magas, fölé tornyosuló férfit, aki szinte elviselhetetlenül jóképű és tökéletesen magabiztos volt, mintha számára semmi nem jelentett volna kihívást az életben.

Soha semmi, egészen mostanáig.

– Tagadja, hogy valaki megtámadta?

Juliana hanyagul megvonta a vállát, de továbbra sem szólalt meg. Mit is mondhatott volna? Mi olyat mondhat, amit nem fordít ellene? Leighton majd azon az ellentmondást nem tűrő hangján kijelenti, hogy ha úgy viselkedett volna, ahogy egy hölgyhöz illik, de leginkább, ahogy egy angol hölgyhöz, és nem úgy, mint egy olaszhoz... ha jobban ügyelt volna a jó hírére... akkor bizony mindez nem történt volna meg. Vele se bánna másképp, mint a többi nővel. Egyébként pedig a kezdetektől fogva így beszélt vele, azóta, hogy fény derült a származására.

– De mit számít ez? Biztos vagyok benne, hogy maga szerint én rendeztem meg az egész estét azért, hogy férjet fogjak magamnak. Vagy valami ehhez hasonló nevetséges dolgot talál ki.

Helyre akarta tenni őt, de nem járt sikerrel. A herceg hosszan, hűvös tekintettel végigmérte, az arcát, a horzsolásokat a karján, a tönkrement, piszkos, két helyen is elszakadt, a felhorzsolts tenyerétől vérfoltos ruháját. Julianának úgy tűnt, hogy a szája gúnyos mosolyra torzul. Nem tudta megállni, és folytatta:

– Úgy látszik, ezúttal is bebizonyítottam, hogy nem vagyok méltó a társaságára, ugye?

Szinte elharapta a nyelvét, azt kívánta, bárcsak ne bukott volna ki belőle, de a herceg állta a tekintetét.

– Nem mondtam semmi ilyesmit.

– Nincs szükség arra, hogy hangosan kimondja.

A herceg lehajtotta az italát, amikor a félig nyitott ajtón kopogtak. Nem is fordult oda, úgy kiáltotta:

– Ki az?

– Meghoztam, amit kért, kegyelmes uram. – Egy inas csoszogott át a szobán, egy tálcát hozott, rajta kis lavórral, kötszerrel, apró dobozokkal. Letette a terhét egy, a közelükben álló alacsony asztalra, majd mélyen meghajolt.

– Ennyi volt, mást nem kérek.

Az inas újra szépen meghajolt, és távozott. Leighton odament a tálcához, fogott egy vászontörülközöt, és az egyik csücskét belemártotta a lavórba.

– Meg se köszönte neki – jegyezte meg Juliana ingerülten.

A herceg csodálkozva nézett rá.

– A ma esti események nem igazán készítetnek hálálkodásra.

Juliana dermedten hallotta a hangjából érződő szemrehányást. Hát igen, lehet, hogy ő, Juliana sem egy könnyű eset.

– Ő akkor is szolgálatot tett önnek. – A hatás kedvéért szünetet tartott. – Roppant... csúnya dolog, ha az ember nem köszön meg valamit.

Eltelt egy-két másodperc, mire a hercegnek leesett, hogy mit mondott.

– Úgy érti, hogy neveletlen?

Juliana legyintett.

– Mindegy, más férfi megköszönte volna.

Leighton odalépett hozzá.

– Úgy érti, hogy egy jobb férfi?

Juliana ártatlansága jeléül tágra nyitotta a szemét.

– Nem, dehogy. Ön mégiscsak egy herceg. Önnél nem létezhet jobb a földkerekségen.

Nem kerülgette a forró kását. Azon szörnyűségek után, amiket a férfi a hintóban a fejéhez vágott, ennyit igazán megérdemelt.

– Más nő pedig az ön helyében felfogná, hogy kétségkívül hálával tartozik nekem, és jobban megválogatná a szavait.

– Úgy érti, hogy egy jobb nő?

Leighton nem felelt, hanem leült vele szemben, majd a tenyerét felfelé fordítva a lány felé nyúlt.

– Adja a kezét!

Juliana erre ijedten a mellére szorította a kezét.

– Miért?

– Tele van horzsolásokkal, vérzik. Meg kell tisztítani a sebeket.

Juliana nem akarta, hogy megérintse. Nem bízott magában.

– Semmi bajom.

– Úgy látszik, hogy igaz, amit az olaszokról mondanak – dohogta a férfi.

Juliana sértést sejtett a szavaiban.

– Arra gondol, hogy minden szempontból felülmúljuk a többi nemzetet?

– Maga képtelen beismerni, ha vesztett.

– Ez a vonás Cézárnak is jó szolgálatot tett.

– És hol van ma a Római Birodalom?

Hányaveti, fensőbbeséges hanghordozásától Juliana legszívesebben az anyanyelvén visított volna valami trágárságot.

Micsoda egy lehetetlen alak!

Egy ideig csak néztek egymásra, egyikük sem akart visszakozni, aztán végül a férfi szólalt meg.

– Bármelyik pillanatban ideérhet a bátyja, Fiori kisasszony. Retentő dühös lesz anélkül is, hogy a véres tenyerét látná.

Juliana hunyorogva nézett a kezére, ugyanis a hercegnek természetesen igaza volt. Nem maradt más választása, kénytelen volt megadni magát.

– Fájni fog – figyelmeztette, aztán finoman végighúzta a nagyujját a sebes tenyerén, amire már rászáradt a vér.

Juliana összerezzent az érintésre. A herceg ránézett.

– Elnézést!

Juliana nem felelt, úgy tett, mint aki a másik kezét figyelni nagy érdeklődéssel. Nem akarta beismerni, hogy egyáltalán nem a fájdalomtól rezsent össze.

Természetesen nem érte váratlanul a saját reakciója, ami mindig fenyegette, amikor meglátta a férfit, vagy az közeledett hozzá.

Utálkozás volt, mi más lehetett volna? *Képtelenség még feltételezni is, hogy bármi másról lenne szó.*

Juliana próbált tudományos érdeklődést mutatni a helyzet iránt, miközben majdnem összefonódott a kezük. A szobában hirtelen melegebb lett. A herceg keze hatalmas volt, őt pedig mintha megbabonázták volna a hosszú ujjak, az ápolt kéz, a finom, aranyló pihékek. A herceg óvatosan végighúzta az ujját a csuklóján lévő csúnya véraláfutáson, majd a lila foltra meredt.

– Árulja el, hogy ki tette ezt magával!

Olyan hűvös magabiztossággal beszélt, mintha parancsot osztogatna, így akarta kézben tartani a szituációt. De Julianának esze ágában se volt úgy táncolni, ahogy ő fütyül. Tudta, hogy a férfi nem egy lovag, hanem egy sárkány. Sőt, a sárkányok vezére.

– Elárulná, kegyelmes uram, milyen érzés abban a hiedelemben élni, hogy mások csak azért léteznek, hogy teljesítsék az ön akaratát?

Láthatóan ingerülten nézett rá.

– Maga beszéljen, hallgatom, Miss Fiori.

– Eszemben sincs.

Juliana inkább újra a kezüket nézte. Nem fordult elő vele gyakran, hogy törekeny nőnek érezte magát, mivel Londonban nemigen

találkozott nála magasabb nővel, de sokszor a férfiakkal is ez volt a helyzet. Mellette azonban kicsinek érezte magát. A hüvelykujja alig volt nagyobb, mint az ő kisujja, azon viselte egyébként az ónix hercegi pecsétgyűrűjét. Ami emlékeztette is Julianát arra, hogy egy herceggel van éppen dolga, aki mélyen lenézi őt a származása miatt.

Erre a gondolatra felszegte az állát, elárasztotta a düh, a büszkeség és a sértettség.

A herceg ebben a pillanatban hozzáért a nedves törülközővel a tenyerén lévő horzsoláshoz. Juliana a fájdalomtól felszisszent, és durva olasz szitokáradat bukott ki belőle.

Leighton ennek hallatán sem hagyta abba a kezelést, mindössze ennyit reagált:

- Nem is tudtam, hogy ez a két állat együtt képes lehet ilyesmire.
- Udvariatlanság hallgatózni.

A herceg felvonta aranyló szemöldökét.

– Nehéz feladat nem hallgatózni, ha maga tőlem néhány centiméterre olyan hangosan káromkodik, mint egy kocsis.

– A hölgyek nem szoktak kiabálni.

– Úgy tűnik, hogy ez az olasz hölgyekre nem vonatkozik. Ők tudnak káromkodni, nem is akárhogyan. Főleg akkor, ha orvosi kezelésnek vetik őket alá.

Julianának úgy kellett visszafognia magát, hogy ne mosolyodjon el. *Nem, egyáltalán nem mulatságos. Egy cseppet sem.*

Leighton lehajtotta a fejét, és a feladatára koncentrált, a törülközőt a tiszta vizes lavórba mártotta. Juliana összerezett, amikor a hűvös anyag újra a lehorzolt tenyeréhez ért, a herceg ekkor egy pillanatra megtorpant, és csak utána folytatta.

Ez a pillanatnyi megingás kíváncsivá tette Julianát. Leighton herceg nem volt híres együttérzéséről, sőt, leginkább arroganciájáról,

érzékletlenségéről ismerték. Meg volt lepve, miként tud ilyen mélyre ereszkedni, és egy ilyen lakájmunkát végezni, hogy az ő kezéről tisztogatja le a piszkot és a vért.

– Miért csinálja? – bukott ki belőle, és újra felszisszent, amikor a hideg törülköző megdörzsölte a bőrét.

A férfi nem hagyta abba a tevékenykedést.

– Már mondtam. A bátyjával enélkül is elég gond lesz, semmi szükség arra, hogy a bútort és magát is még jobban összevérezze.

– Nem erre gondoltam. – Juliana a fejét rázta. – Azt kérdeztem, miért maga csinálja ezt? Nincs egy egész sereg szolgálja, akik csak arra várnak, hogy elvégezzék az ilyen kellemetlen feladatokat?

– Dehogynincs.

– És?

– Miss Fiori, a szolgálak sokat fecsegnek, én pedig jobban örülnék neki, ha minél kevesebben tudnának arról, hogy maga itt van nálam, egyedül, ezen a késői órán.

Csak gondot jelent a számára, semmi többet.

Hosszú hallgatás után Leighton a szemébe nézett.

– Nem ért egyet velem?

Juliana gyorsan kivágta magát.

– Dehogynem. Csak meglep, hogy egy ilyen magas rangú ember, mint ön, ennyire pletykás szolgálakat tart. Nehezen hihető, hogy nem tudná elvenni a kedvüket a fecserészéstől.

Leighton a homlokát ráncolva vetette oda:

– Akkor is csipkelődik, amikor segíték magának.

Juliana hangja komoly volt, és az igazat mondta, amikor válaszolt:

– Bocsásson meg nekem, kegyelmes uram, ha nem hiszek a jóakaratóban.

Leighton összeszorított szájjal nyúlt a másik kezéért, majd annak is nekiállt; arról is lemosta a rászáradt vért és a piszkot. A finom rózsaszín bőr gyógyulása napokig fog tartani.

Mozdulatai gyengédek, ám határozottak voltak, Julianának ezúttal már kevésbé fájt, amikor a sebek tisztításakor a törülköző hozzáért lehorzolt bőréhez. Nézte, ahogy egy aranyló fürt előrehullt a herceg szemöldöke fölé. Arckifejezése most is, mint mindig, szigorú és rezenéstelen maradt, akár a bátyja kertjében álló márványszobroké.

És most is elárasztotta az az ismerős vágy, amit a férfi közelsége váltott ki belőle.

A vágy, hogy lerántsa róla a maszkot, és megnézze, mi rejtőzik alatta. Kétszer már megpillantotta nélküle. Aztán a herceg rájött, hogy ki ő: London egyik leghírhedtebb szoknyapecérének a féltestvére, ráadásul egy bukott márkinének és kereskedő férjének a lánya, aki Londontól, az angol hagyományoktól és szabályoktól távol nevelkedett. Azaz a szöges ellentéte mindannak, amit a férfi képviselt. Ami számára fontos volt.

A herceg is megszólalt végre:

– Tényleg csak annyit szeretnék, hogy maga épségben hazaérjen. És a bátyján kívül egy lélek se szerezzen tudomást a ma esti kis kalandjáról.

A törülközőt a lavórba dobta, amiben a víz már rózsaszínűre színeződött a vértől, aztán a kezébe vette az egyik kis dobozkat a tálcán. Kinyitotta, amitől rozsmaring- és citromillat áradt szét, és a keze után nyúlt.

Ezúttal habozás nélkül odanyújtotta neki.

– Vajon tényleg azt várja tőlem, hogy elhiggyem, hogy maga aggodik az én jó hírnevem miatt?

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Elit cím az Elit teamnek!

Olvasni öröm, egyedileg birtokolni különleges.

Korlátozott, zártkörű terjesztés a premierig!

GAZDAGÍTSA A KÖNYVTÁRADAT

értékes, számozott példánya!

Már előrendelhető!

LÉGY AZ ELSŐK KÖZT, AKIK MEGSZERZIK,

hogymég értékesebb legyen

a példányod!

Az Elit start időpontját itt találod:

[Nekem ez kell!](#)

MOST

-21% KEDVEZMÉNNYEL lehet a tiéd!

+ AJÁNDÉKot is kapsz mellé!

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most,
mielőtt elúszik az esély!

Kizárólag itt kapható:

[Kérem máris a legkisebb sorszámú példányt!](#)

Leighton ujja hegyével az üvegcsébe nyúlt, és óvatosan elkente a kenőcsöt a bőrén. Az orvosság az égő, csípő sebet mindenhol kelle-
mesen lehűtötte, ahol az ujjával hozzáért. Julianának erre az az el-
lenállhatatlan illúziója támadt, hogy a férfi érintése a forrása a bő-
rén végigfutó különleges élvezetnek. De nem így volt természet-
esen. Egyáltalán nem.

Sóhajtott, mire azonnal zavarba jött. A herceg biztos hallotta a sóhaját. Ezúttal is felvonta aranyló szemöldökét, mire Juliana hirtelen arra vágyott, hogy leborotválja. Elkapta a kezét, és a herceg nem tartotta vissza.

– Nem, Miss Fiori, én nem aggódom a maga jó híre miatt.

Hát persze hogy nem.

– A saját jó hírem aggaszt.

Julianának fáj a célzás, hogy ártana a megítélésének, ha kettesben találnák vele, köze lenne hozzá. Talán még a kezénél is jobban fáj.

Mély levegőt vett, készült az újabb szópárbajra, amikor egy dü-
hös hang harsant fel az ajtóból.

– Ha nem veszed el azonnal a kezed a húgomról, Leighton, akkor a nagyra becsült hírneved lesz a legkisebb problémád!